

ARA!

ORGAN CENTRAL DE LES J. E. R. E. C.

Hi ha llibertat de pensament i de paraula per als catalans?

Unitat nacionalista i obrera base de la victòria

EDITORIAL

La setmana passada posàrem de relleu l'esforç de Catalunya d'ençà que esclatà la criminal sublevació militar feixista.

Ho dignèrem amb frase erua i decidida, puix que comprenem i comprenem que, per damunt de tot, cal aclarir posicions i establir una línia de conducta clara i diàfana de cara als problemes de la guerra i de la revolució.

Aquí, conseqüents, doncs, amb el nostre punt de mira, volem exposar des de la nostra tribuna, — única que se'ns permet — l'opinió que ens mereix l'actitud i el sentit d'actuació de tots i cadascun dels organismes polítics i socials de la nostra pàtria.

I tothom coneix també, tothom sap a bastament el programa d'Esquerra Republicana de Catalunya i el sentit d'actuació que informa a les J. E. R. E. C.

Reorganitzades profundament, sense els prejudicis que havien pogut fer creure coses absurdes i impropies, les nostres joventuts, avui, en plena forma, estan disposades a donar la batalla que sigui contra tot allò que signifiqui menyspreu i disminució de les facultats de Catalunya i de la seva capacitat de sacrifici en el temps que va de guerra i de revolució.

S'ha parlat molt, extraordinàriament, del que era la guerra i del que era la pau. Tant que banda com a altra dels extrems — comunistes, anarquistes — han passat un any discutint i parlant de pactes, unions, accions de conjunt, tot encaminat a produir una victòria fàcil, però tot també deixat de banda quan fregava interessos de partit o interessos de l'organització respectiva.

Les Joventuts d'Esquerra Republicana «Estat Català», però, volen en aquests moments difícils, fixar ben clarament el seu pensament i la seva línia de conducta.

Creiem que és ara el moment oportú.

Quan hi ha una ofensiva desencadenada contra Catalunya; quan els problemes vitals de la reraguarda són convertits en plataforma de partit; quan dirigents autoritats d'organitzacions importants s'atreveixen a parlar despectivament dels herois del front d'Aragó; quan es continua la mateixa política militar de la monarquia; quan els fills de Catalunya són transportats al Sud de la Península i portats al nostre front — front d'Aragó que es el front de Catalunya — ciutadans de la resta de la Península d'Ibèria; quan s'autoritza a parlar en mitjans i conferències a certes organitzacions, i se'ns impedeix a nosaltres adreçar-nos als catalans; quan passa tot això i molt més, és quan les Joventuts d'Esquerra Republicana «Estat Català», han d'aixecar la seva veu i clarament exposar el punt de mira.

S'ha d'acabar d'una vegada i per sempre la campanya d'Anti-Catalunya; s'han d'acabar immediatament els atacs injustificats contra organitzacions i contra persones antifeixistes; s'han de respectar, per damunt de tot la significació de tots i cadascun dels partits que hi ha a Catalunya sense que pugui haver-hi — per cap motiu — avantatges per uns i dificultats per les altres.

Cal ara, més que mai, anar a la veritable unitat. És necessari compenetració antifeixista.

Es imprescindible una política — per a tots — d'unitat veritable, de compenetració extrema per a fer possible la victòria i la reconstrucció de la nostra pàtria.

Es hora també que parlem dels problemes del camp a Catalunya. Hem de dir el que passa al camp i la solució que hi veuen les J. E. R. E. C. S'ha d'acabar el lladrocini en nom d'organitzacions que s'anomenen antifeixistes. El pagès català, veritable menestral que tota la seva vida ha estat dedicada a fer fructificar la terra perquè donés el màxim de rendiment, és acreedor al màxim també de comprensió i d'autoritat.

Durant un any ha estat expropiat per uns i pels altres. En nom d'una i en nom d'una altra, en nom d'unes organitzacions i d'uns postulats han anat, dia per dia, prenent al pagès, — obrer com els altres, treballador infatigable — tot el que durant la seva vida de treball i estalvi hauria pogut recollir.

La terra ha estat l'únic que li han deixat. El tros de camp que curava, pot continuar rebent la suor del seu front venerable. Els fruits, però, com fins ara, no poden pas continuar anant a parar a les caixes de les organitzacions o a les dels individus controlats o incontrolats.

Han d'ésser per al pagès. Han d'ésser pels que tota llua vida ha estat dedicada al treball intens, al treball continu i esgotador.

Per a ells ha d'ésser el fruit, puix que se'l mereixen. I aquells que, dient-ho, practicant idees — respectables sempre — contràries a la realitat catalana intentin anar contra aquest pagès, contra la seva propietat d'aquests fruits legítims han d'ésser considerats com el que en realitat són: provocadors i feixistes al servei d'interessos inconfessables.

Per aquests últims el nostre blasme i la nostra censura, dura i severa. Per al pagès, heroi anònim de la nostra lluita, el nostre respecte, la nostra consideració i el nostre ajut incondicional i decidit.

BLOC

La joventut ha d'ésser l'impuls d'Esquerra Republicana

per Joan Pons

Hem d'insistir novament del tracte que hom dona a la premsa catalana destinada als diversos fronts de lluita.

Tenim proves irrefutables de que el nostre setmanari com a òrgan de tota la joventut catalana — de lluita més enllà del nostre país, no és el tracte que correspon a la gesta i al i sincera que la joventut nacionalista presta per la causa de la llibertat. No volem conèixer els motius ni pot interessar-nos qui és o qui pot ésser l'interessat a que el portantveu de la joventut catalana no pugui arribar a les mans d'aquells companys que deixant en un moment de repòs el fusell amant sobre la terra de les trinxeres, alimenten el seu esperit a la continuïtat del sacrifici i que els parla amb la llengua amb l'idioma de la seva terra, i que a través de altres pàgines troben el confort espiritual en els moments de repòs de la lluita.

No interessa pas esbrinar les conseqüències d'aquesta negligència intencionada o no a barrar el pas a la premsa i als portantveus d'aquestes joventuts, però sí que interessa a nosaltres i sí que interessa a la mateixa joventut del front la màxima igualtat de tracte, ja que podem considerar-ho argentíssim amb proves eloqüentíssimes a les nostres mans de que es doni aquest tracte igual que reclamem i que esperem de qui correspongui aquest reconeixement de la voluntat d'aquesta joventut que per les terres de Guadalajara, Andalusia i d'Aragó defensan amb una integritat de concepció tot el que representa aquesta guerra que sostenim per la llibertat dels homes i dels pobles.

Em plau extraordinàriament escriure avui al periòdic ARA! òrgan de la Joventut d'Esquerra Republicana Estat Català, ja que per mitjà d'aquest petit treball podré justificar-me de la meua actitud adoptada en el seu dia referent a la Joventut del Partit i a l'ensem que, em donarà lloc per a fer una exposició de tal com jo entenc que ha d'ésser i ha d'actuar la nostra joventut.

Tal vegada sigui jo un dels pocs homes que tot i ésser-ne fundador de les Joventuts primeres d'Esquerra Republicana, ja que contribuï a la formació de la Joventut del Centre Català Republicà del Districte V, s'hagi trobat en el dolorós cas d'haver-la de combatre d'una manera aferrissada, fins a l'extrem d'haver-ne hagut de sortir. Avui, però, afortunadament la Joventut d'Esquerra Republicana ha pres i té tot un altre caire, el mateix en el sentit de disciplina que en tàctica, i és per això que jo aimant de tota la vida i creient que als partits els hi són indispensables les seves Joventuts, aprofitaré aquesta ocasió i, com dic abans, per manifestar encara que d'una manera esquemàtica el que jo entenc que ha d'ésser la vida de la Joventut, tant en l'aspecte de la disciplina com en tàctica, com de força laboriosa i propulsora de la nostra ideologia.

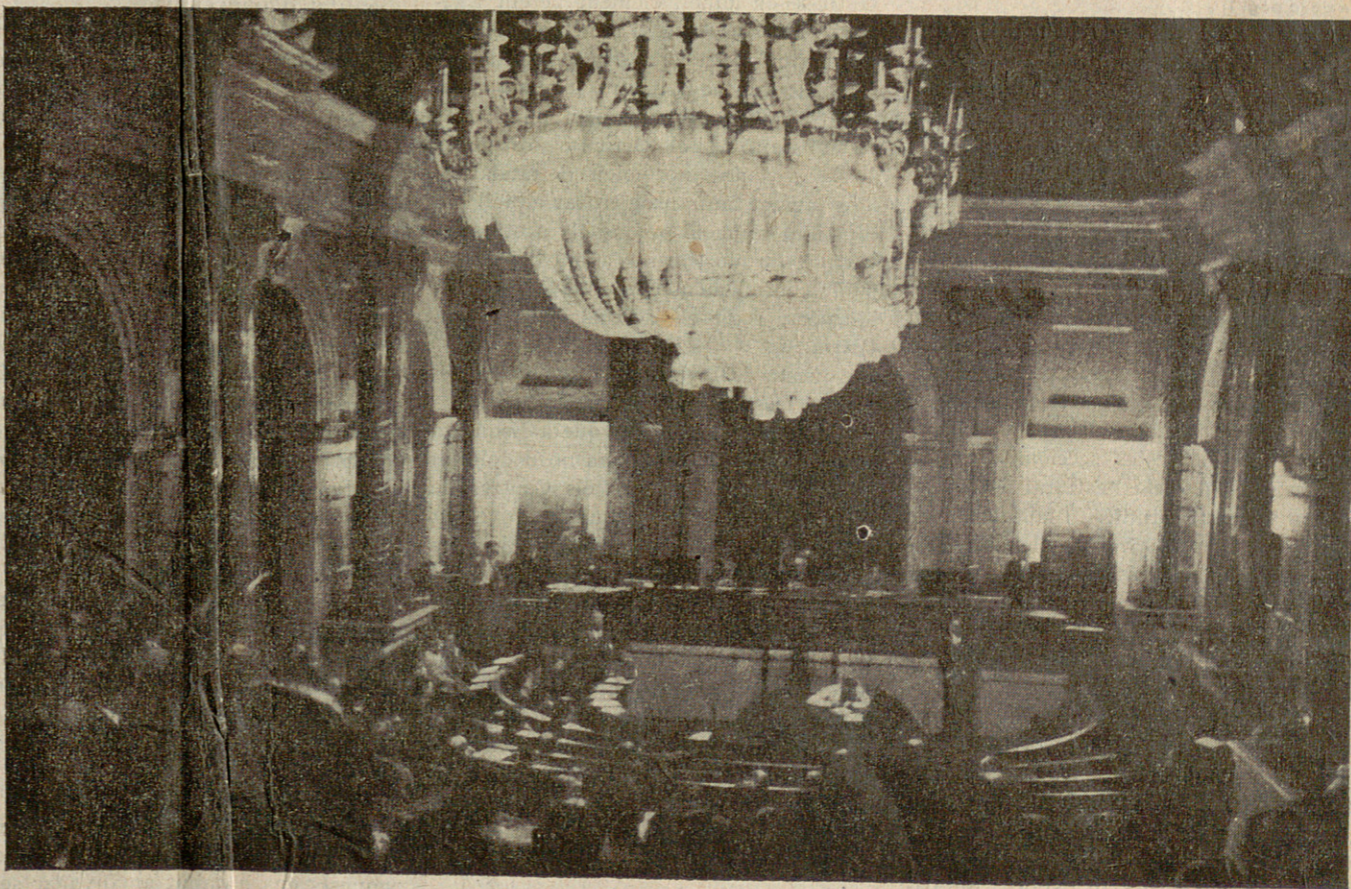
La Joventut, en tot moment, ha de respondre i l'hem de considerar com el

nervi impulsu del Partit, sense que això vulgui dir en cap moment prendre la direcció política o marcar l'orientació sobre problemes cabdals, cosa aquesta reservada només i exclusivament a la direcció totalitària del nostre Partit. És hora ja que el nostre Partit s'adoni de la importància que té la Joventut dins de la nostra organització. El partit, entenc jo, que no li ha de valdre cap sacrifici ni esforç per a trobar la forma d'encaixar i enquadrar a aquesta Joventut, però sí que cal que el Partit tingui present la seva importància i que el seu desenvolupament pugui ésser en tot moment eficient, convertint aquest element jove en el substitut adequat per a continuar o superar en el possible el desgast natural de la nostra força o dels homes que comporta el transcórrer dels anys.

Però, a tal efecte la Joventut amb l'ajut, com dic abans, que el Partit li ha de prestar en tot moment, ha també de contribuir posant-li tot el seu entusiasme i esforç amb aquest estudi i preparació, únic camí per a poder enaltir els nostres ideals de Catalunitat, Esquerrisme i Democràcia. La Joventut ha de preparar-se creant departaments o seccions per a dedicar-se a fer els estudis necessaris de les diferents matèries o problemes que a la vida dels pobles els hi són inherents. Per exemple: hauria

(Continua a la pàg. 2)

UN MOMENT HISTORIC

El Parlament de Catalunya en el moment solemne de reincorporar-se a les seves tasques

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA CENSURA

les joventuts als fronts de guerra

La guerra vista per un profà

per Francesc Padrós

representa retornar a les seves llars els «voluntaris», que lluiten a Espanya...

Quines seran les bases de discussió que portarà a Itàlia sir Eric Drummond...

El Japó, seguint la tàctica feixista del «fet consumat» ha atacat Xang-Hai...

Era de preveure. És el resultat del pacte germànic-nipó i de la manca de fermesa...

Ara tindrà novament ocasió Mr. Eden

d'inventar més fórmules encara, que el Japó ja curarà de sabotegar...

Què pensa fer la Xina davant de tot això? Senzillament, resistir als invasors...

Les experiències passades amb la S. de N. — ha seguit dient el doctor Koo— no solament per la Xina, sinó per altres...

No creiem reïxir en aquestes coses relacionades amb la guerra que venim sofrint per culpa d'altres.

I bé, d'aquesta primera part, només en podem treure una conseqüència: que l'èxit de les nostres armes, si així podem parlar dels primers exercicis de milicians voluntaris...

L'«Euvre» publica un article d'aquest afer sota el títol: «Tzervintchitch, que s'interessava per l'activitat d'alguns dels seus compatriotes, i que segons sembla ha estat atemptat per aquells que el vigilaven».

La política ha d'estar a les mans dels partits polítics, procurant atorgar la confiança col·lectiva a aquell que ofereixi més garanties democràtiques...

La deducció que ha de treure's d'aquesta acció militar dels primers temps ha d'ésser la d'un triomf enorme de les nostres armes...

La situació de la guerra de cara al futur, ja és una altra cosa. Aquest és un problema de convenciment i de

confiança il·limitada. Els antifeixistes estem i estarem amb un optimisme il·limitat, infinit, però, sortit, no d'un estat passional, sinó d'un ple convenciment de les coses.

I, amb això, l'entrada de ple a l'hivern. Si la República, i amb ella Catalunya nacional, durant un any ha canalitzat les coses i ha creat un exercit com l'actual, amb un altre any, en sortirà una potència militar en tots els aspectes...

I l'acció futura dels pobles lliures del món, pot avui deixar-se de banda per argumentar favorablement el nostre optimisme? Sincerament que no.

... ..

gim imperialista, serà ràpida a mesura que ho vulgui el proletariat d'aquells de règim més benigne i liberaloides.

Optimisme en la nostra victòria. Sí, rotundament, sí. És més, optimisme encara, amb el proletariat mundial, i per damunt de tot amb els nostres països germans...

el lluitar per la llibertat dels seus germans, ja que feia falta la disciplina — cosa que en aquells moments mancava...

UN ANY DE GUERRA

per Maria Marta Mendoza

El dia 19 de Juliol es va complir un any de guerra.

Un any en què tot el sòl d'Ibèria s'ha vist xop de sang, vessada pels seus millors fills que la defensa, de les aus estrangeres que volien sotmetre-la per a fer d'ella una colònia d'esclaus.

Els feixistes que per a poder aconseguir els seus propòsits no escasegen mitjans, ni formes per més antihumanes que siguin, i no senten cap mena d'escrúpols en anar a bombardejar ciutats obertes, segant la vida a la població civil indefensa...

Quan el dia 19 de Juliol es sublevaren els militars, ací a Catalunya, els vàrem poder vèncer de seguida, però dissortadament no va succeir el mateix a la resta d'Ibèria, en què varen quedar molts llocs sota el domini dels feixistes.

Des d'aquella data memorable ençà molts d'aquells han caigut per a no aixecar-se més, per ço ara, en complir-se un any, d'aquells fets històrics, primer pas de l'alliberament del nostre poble...

els seus germans que els seu nom roman en l'anònim i que ofrenaren llur vida per la causa de la llibertat. Aquests homes que saberen morir tan heroïcament, són els qui ens assenyalen el camí a seguir, ja que els seus esperits són com uns estels que ens guien perquè nosaltres ben aviat puguem triomfar...

ALTAVEU MUNDIAL

AFRICA: Marroc - Tànger

Un «representant diplomàtic» faciós expulsat violentament

El Soldà del Marroc en retornar de Marsella i adreçar-se a Casablanca, va parar-se a Tànger. A bord del «Contobias», va rebre les autoritats i les manifestacions d'homenatge del poble marroquí.

FRANÇA: París

Un atemptat estrany

Els diaris expliquen el procés per l'atemptat de què ha estat víctima el iugoslau Nicolàs Tzervintchitch.

l'au Nicolàs Tzervintchitch. Segons «Le Journal», aquest individu, quan l'atemptat de Marsella, fou proposat per a l'expulsió. Més tard, però, obtingué del Ministre de l'Interior una autorització per a quedar-se, la qual autorització s'havia de renovar cada tres mesos.

Malgrat les declaracions una mica confuses de la víctima, la policia aconseguí identificar un dels agressors. Es tracta d'un individu anomenat Radajevitch, membre de l'associació dels Oustachis, el qual en retornar d'Espanya volia complir la seva comesa.

L'«Euvre» publica un article d'aquest afer sota el títol: «Tzervintchitch, que s'interessava per l'activitat d'alguns dels seus compatriotes, i que segons sembla ha estat atemptat per aquells que el vigilaven».

L'agressor, que ha estat identificat, segons informació ha pogut passar la frontera d'Espanya. S'ignoren els noms dels seus còmplices.

Per què aquestes actituds?

(Ve de la pàgina 4)

encara el constatar l'inútil que han estat les campanyes que s'han fet en aquest aspecte, per propis i estranys.

D'una manera gratuïta i sense responsabilitat de cap mena, s'ha dit i repetit que Catalunya romanía al marge del conflicte espanyol. Els observadors estrangers de bona fe podran apreciar-ho per ells mateixos.

Sinó, ¿que signifiquen els nostres germans als fronts de Madrid en nombre de 45 mil i els 35 mil dels fronts andalusos, els 80 mil del d'Aragó, i les nostres reserves a Catalunya? Això quan a aportació humana.

Tècnicament, el nostre poble ha fet una completa transformació de les seves indústries com tots sabem, convertint-les en fabricació de guerra, fins al punt que avui absorbeix la quasi totalitat de les demandes de tots els nostres fronts.

¿I els sis-cents mil refugiats que hi han a casa nostra? ¿Es que no signifiquen res?

Es evident que la República no va pas saber preveure i evitar els perills que se l'hi posaven al davant, ni apreciar degudament el valor dels seus enemics. Per una part dóna bel·ligerància a una colla de bergants que des d'aquell moment s'havien de dedicar únicament i exclusiva a elaborar l'enderrocament del règim Republicà, com s'ha demostrat perfectament.

Tot això, és clar, succeïa a espatlles de l'opinió pública, la qual, per sarcasme, no havia pas pogut apreciar els avantatges de tal canvi de règim. I d'aquí nasqué el poc efecte que accentuant-se cada vegada més, havia de sentir aquella classe per la qual s'havia instaurat o havia d'haver-se instaurat la

forma de Govern: «Espanya és una República de Trabajadores».

A ningú no ha d'estranyar que aquest treballadors, que no busquem altra cosa que viure — en pau si pot ésser — s'han anat apartant de la política agrupant-se per contra, dintre les seves pròpies organitzacions, si més no, per allò de què té necessitat de creure el alguna cosa.

Creiem sincerament que ara havia anat a parar en bones mans, almenys així hauria d'ésser. Desgraciadament la realitat tampoc no ha complert com era d'esperar, no ha correspost degut a l'enverinament de la lluita entre unes inicials i altres perquè aquestes han volgut sortir-se del seu marc apolític.

La Política ha d'estar a les mans dels partits polítics, procurant atorgar la confiança col·lectiva a aquell que ofereixi més garanties democràtiques, a aquells partits que en els seus regles hi tinguin gent austera capaç de sacrificar-se per al proïsme; per aquelles persones capaces de pensar en els altres més que en ells mateixos.

Per a poder trobar aquestes persones cal cercar-les amb bona fe, i fent cas omís de campanyes interessades. És indubtable que hi són.

Aquestes són les condicions indispensables per a guanyar la guerra. Després caldrà preocupar-nos d'assegurar-la de manera permanent i procurar que aquesta dura experiència serveixi per alguna cosa sòlida.

ARA !!

Any I 4ª època N.º 5 Redacció i Administració: TRES-LLITS, 3 - Telèfon 14725 Barcelona, 28 d'agost del 1937 Preu: 0'20 ptes.

El nostre Partit vist per les seves Joventuts

E. R. C. és un Partit revolucionari

per J. M. Lladó i Figueres

E. R. C. al llarg de tretze mesos ha rebut atacs, injúries, insinüacions malèvoles. Ha estat titllada de contrarevolucionària, d'antirevolucionària, de Partit amb una ideologia superada per les circumstàncies creades amb la subversió militar. Hi ha un fet evident: si E. R. C. no tingués raó d'existència, ningú no es preocuparia d'atacar-la. Constituiria una entelequia. Si fos contrarevolucionària o antirevolucionària hauria estat liquidada, si no per altra raó, per la de constituir un destorb. Quedem, doncs, que tots aquells que han atacat i ataquen E. R. C. estan positivament convençuts de la força moral i política d'aquest gran Partit; i, en adonar-se'n volen enganyar-se ells mateixos, i acumulen càrrecs absurds i injuriosos com si això fos prou per a desvirtuar la qualitat, la influència representativa i l'impuls autènticament revolucionari d'E. R. C.

A Catalunya ens coneixem tots. Sabem els defectes i els mèrits d'uns i d'altres. Ningú no ignora — i segons qui pot ignorar-ho menys — els antecedents d'E. R. C. i, sobretot, els antecedents dels seus homes destacats. No ignora, per tant, la seva executòria revolucionària, una executòria que no s'inicia en la gloriosa data del 19 de juliol, sinó abans, molt abans, quan ésser revolucionari representava una immensa capacitat de sacrifici, un considerable esforç de voluntat — per a educar políticament i socialment les masses — una abnegació posada a prova, un absolut desinterès.

E. R. C. nasqué pel març del 1931. Aplegà els diversos nuclis de l'esquerrisme català; resumí i encarrilà per camins d'eficàcia activitats disperses. I estructurà un programa en el qual s'hi consignaven uns principis que ara alguns intenten reivindicar com a nous i com a seus. Un repàs a aquests principis i, especialment als d'ordre social, serà suficient per a comprendre quin fou l'impuls que animà des del primer dia E. R. C. i el pensament de progrés i de superació que la vitalitzà.

La República té sis anys i quatre mesos. Han passat moltes coses. Passen moltes coses. D'una gravetat i una transcendència extraordinària. ¿Qui pot dir que E. R. C. hagi desertat, una sola vegada, del compliment del seu deure revolucionari? Al Poder, ha sabut realitzar una tasca autènticament avançada, ha respost a la confiança que les masses democràtiques li havien dipositat. No ha fet marxa enrera, com han fet molts polítics a l'hora de governar i de posar en pràctica les promeses que havien llançat, en època d'oposició, des

de les tribunes i des dels periòdics de combat. El Poder no ha estat per als homes d'E. R. C. un lloc de repòs, una fita. Ha estat un lloc de responsabilitat, un lloc de treball, un inici, un instrument apte per a les realitzacions. I una trinxera des d'on han defensat la dignitat, el prestigi i la llibertat del poble. En aquest sentit, la data del 6 d'octubre del 1934 és d'una gran eloqüència. I a l'hora de comparèixer davant dels Tribunals, els homes representatius del nostre Partit, han dit el que havien de dir. Amb noblesa, amb coratge, amb perfecta consciència d'aquell acte.

No cal oblidar tampoc que la subversió militar va produir-se quan al Govern de la Generalitat hi havien els homes d'E. R. C. amb el President Companys al davant. I que fou aquest Govern el que possibilità el triomf popular, amb la col·laboració abnegada i heroica de les masses republicanes i obreres.

Tretze mesos de revolució i de guerra. E. R. C. ha seguit al seu lloc, sense desertar ni claudicar davant de res; afirmant la seva dignitat i el seu pensament polític, sense intentar tan sols dissimular-lo per la por — injustificada, tanmateix — d'aparèixer menys revolucio-

nari que altres organitzacions; projectant la seva influència damunt de cada fet; defensant els drets de les masses que representa; encarrilant els diversos problemes per vies de solució. Sempre amb un sentit progressiu, i d'acord amb les circumstàncies.

E. R. C., és un partit revolucionari en l'autèntica accepció del mot. Contrarevolucionari si es tracta d'assaigs revolucionaris impremeditats i nocius; d'actes de pillatge; de delictes consignats expressament en el Codi Penal vigent.

Per què aquestes actituds?

per PERE COLLS

La situació política de Catalunya, país fidel a la lletra de la Constitució Espanyola, es fa, cada dia que passa, més diàfana. Les passions que, degut al fet d'haver-se produït ressentiments entre les mateixes classes productores amb molta anterioritat, s'havien desfermat en produir-se el fet de juliol que tots recordem, aquestes classes productores

que han passat per un període de prova, en el qual aquelles s'havien pogut manifestar lliurement, han sabut, tal com calia esperar, fer-se càrrec de les circumstàncies, apreciament el perill exterior en tota la seva importància, i dirigir les seves activitats vers el sol objectiu: col·laborar plenament i desinteressadament en l'obra conjunta que ens ha de permetre reconquerir la força suficient per desallotjar l'enemic comú de les seves posicions, a fi de poder-nos, després, anar a la reconstrucció del país, usant les directives que la majoria del poble determini.

Aquest poble nostre carregat de defectes, pot ésser que com cap més, ha mostrat el seu sentit de responsabilitat una vegada més, sacrificant les seves ambicions legítimes més preades. S'ha retrobat a ell mateix.

No és pas hora de cantar les excel·lències del nostre poble, això no priva tament extemporani. Però això no priva de què es pugui manifestar lliurement un goig legítim en poder-ho constatar.

Que no és hora d'adular, tots ho sabem. Són moltes les precaucions que tenim al damunt i és qüestió ara que podem, de posar tot l'entusiasme al servei de la idea general. Després, quan hàgim triomfat, que no tardarà en succeir, podrem parlar molt seriosament del que ens caldrà fer. Primer, però, no podrem pas excusar-nos de seguir la trajectòria marcada per un fet viscut: la reconstrucció. Tot l'altre ja vindrà oportunitat.

Es reconfortador de veure l'esforç del nostre país per a la guerra i ho es més

(Continua a la pàg. 3)

amb totes aquestes coses? Francament, jo crec que no. I dic això, perquè sembla impossible que en els moments al·ligds de la guerra, quan les operacions militars no són tot el falagueres que voldríem, quan més imprescindible és la nostra unitat, puguin sortir uns senyors, que conscientment o inconscientment puguin dir, fer i desfer com si aquí no passés res en absolut.

¿Es que no pensen que els que som catalans, però catalans de veritat, quan anem a la lluita hi anem pensant amb Catalunya? ¿Es que ells es creuen que els nostres germans vessen la seva sang perquè després de la guerra no en quedi de Catalunya només que un record? Jo els invito a reflexionar, i si de veritat són antifeixistes procurin per tots els mitjans que tenen, que són molts, ja que en les seves mans tenen tots els ressorts del poder, que a Catalunya no li siguin regatejats ni el més mínim els seus drets a governar-se a si mateixa, i per tal de donar una prova de la seva solidaritat retornin el més ràpidament possible una de les facultats primordials per a la bona marxa d'una nació lliure, ja que així es digna que es faria quan d'una manera inequívoca ens fou arrabassat. I si ho feu així, jo us prometo que tornarà a renàixer en tots els catalans la moral i l'entusiasme demostrat el 19 de juliol, i no sols defensarem el nostre terra estimat, sinó que anirem sense cap dubte allà on el Govern Central ens assenyali.

Els sistemes que per a subsistir necessiten la força de la dictadura és que governen contra la voluntat de la majoria.

Totes les dictadures, en actuar contra les majories, cauen en el despotisme.

— No està mal aquesta posta de sol!...
— Sobretot per un país petit!...

(Ce. Scir).

J. E. R. E. C. noticiari

S'ha constituït el Secretariat Escolar

Reunida l'Assemblea de l'Associació d'Estudiants d'Esquerra, acordà dissoldre's i entrar a formar part de les J. E. R. E. C. tots els elements de l'Associació i acceptar, per tant, les directrius polítiques.

Amb caràcter provisional es constitueix un Secretariat General Escolar, que tindrà al seu càrrec la tasca de reorganització impulsant la creació de Secretariats Comarcals arreu de Catalunya. El Secretariat General Escolar estarà representat per mitjà d'un delegat en el Consell Nacional de les J. E. R. E. C.

Al seu temps aquest Secretariat General donarà compte de la seva actuació en un ple nacional d'Estudiants d'Esquerra.

Secretariat de Propaganda i Premsa

Aquest Secretariat espera de les entitats i grups de Joventuts es faran càrrec del retard en què rebem el setmanari, la qual cosa és deguda a les circumstàncies i a l'anormalitat de les comunicacions.

Hom prega als grups de Joventuts i entitats de comarques que procurin de posar-se al corrent en la liquidació dels setmanaris que hagin rebut, per la qual cosa hom pot adreçar-se a aquest Secretariat, Tres-Llits, 3, a personalment o bé en la forma que creguin més convenient.

Hom recorda als Comitès comarcals la necessitat d'enviar en aquest Secretariat de Propaganda i Premsa, carrer Tres-Llits, 3, dos exemplars de les publicacions que hagin editat.

Es fa avinent a tots els Secretariats comarcals de les J. E. R. E. C., que en viuen en el termini de temps, més curt possible, a aquest Secretariat general, els acords que relatives a propaganda i organització, hagin pres les respectives comarques, a l'objecte de rebre orientacions i ajut si cal, que facilitin l'èxit que ha de presidir totes les manifestacions, siguin del càrrec que siguin, de les J. E. R. E. C.

Secretariat Femení

Totes les companyes que vulguin actuar com a conferenciants, són pregades de passar per aquest Secretariat per tal de rebre les instruccions precises per al millor desenvolupament del proper cicle de Conferències organitzat per aquest Secretariat Femení de les J. E. R. E. C.

Impremta Elzeviriana, E. C. Carrer Torres Amat, 9-Barcelona

Catalunya

per Valentí Almerich

Les J. E. R. E. C. que no tenen per norma llançar consignes de cara a l'exterior, per a fer-les complir als altres, han cregut interpretar fidelment el sentir del nostre poble i s'han fet seva la consigna llançada per S. E. el President de la Generalitat, en el formidable discurs pronunciat al Palau de Belles Arts, amb motiu d'un acte celebrat per E. R. C.

Aquest consigna és «CATALUNYA». I que n'és de bella aquesta paraula! Entorn d'ella hem d'agrupar-nos tots els nacionalistes, per a fer possible el ressorgiment d'aquella Catalunya que tots nosaltres somniem, d'aquella Catalunya que lluita per a desfer-se dels lligams que encara l'oprimen i no la deixen viure amb la llibertat a què té dret.

Tornem a repetir-se una vegada més, campanyes tendencioses contra Catalunya, en uns moments molt difícils. La Joventut catalana està a l'aguait de certes maniobres i no les deixarà prosperar.

Joves nacionalistes, homes lliures, la nostra consigna és i ha d'ésser: «CATALUNYA!!!»

Estudiants de Catalunya

Després de la criminal subversió feixista del 19 de juliol de l'any passat, l'Associació d'Estudiants d'Esquerra cregué que era un deure seu prestar el més entusiasta ajut per abatere la facció que s'aixecà en armes contra les llibertats democràtiques dels pobles d'Ibèria i d'una manera especial contra la nostra Pàtria Catalana. Fou per això, doncs, que tots els seus integrants s'afanyaren a empuñar les armes per tal de defensar Catalunya, avantposant així a l'interès general i immediat de guanyar la guerra tot interès polític particular.

Ara, en reorganitzar-se les Joventuts del Partit d'Esquerra Republicana de Catalunya i emprendre la seva croada en pro dels sagrats ideals de llibertat, justícia social i nacionalisme, nosaltres, els estudiants, hem cregut que era arribat el moment de trencar el silenci i incorporar-nos d'una manera definitiva a les tasques patriòtiques de les J. E. R. E. C. És per això que hem dissolt l'antiga i gloriosa Associació d'Estudiants d'Esquerra per a entrar a formar part integrant de la gran massa de joventuts nacionalistes que formen les J. E. R. E. C.

Nosaltres els estudiants nacionalistes que hem conegut la repressió centralista, enemiga a mort de Catalunya, que hem vist estimats companys perseguits, apallissats i empresonats pels servidors de

l'espanyolisme de Gil Robles i Lerroux. Que hem vist la nostra llengua vexada i menystinguda en les institucions de cultura, diem que ja ha arribat el moment de tornar a actuar intensament, puix que per l'horitzó de Catalunya s'acosten nivells prenyats de mal averany que els estudiants nacionalistes, la gran majoria dels estudiants de Catalunya no tolerarem que tornin mai més.

La nostra tasca serà la de redreçar el sentiment nacionalista dels escolars en el sentit socialment avançat que impulsa el programa de les J. E. R. E. C. Volem que es vagi a la creació d'un vast pla d'ensenyament per als obrers i que s'obrin les portes de la nostra Universitat al proletariat català.

Els problemes de l'ensenyament són avui tan vius a casa nostra com abans del dimou de juliol. Els Instituts, les escoles especials i l'escola primària estan en mans del poder central. La Cultura Catalana no ha entrat encara en molts llocs. La Secció Escolar de les J. E. R. E. C. demana l'immediat traspàs de l'ensenyament, en tots els seus graus, a la Generalitat de Catalunya.

Estudiants de Catalunya: Per una Cultura autènticament Catalana, per la plena dignitat d'homes lliures, per una Catalunya sobirana dels seus destins, enquadra't dintre les regles de la S. Escolar de les J. E. R. E. C.